

Колко хубаво беше!

Гъ голѣма радостъ посрещнахме вестта за едноседмиченъ трудовъ походъ до стопанството на Образцовия чифликъ край нашия градъ — първото наше излизане въ полето на работа презъ това лѣто.

Колко хубаво бѣше наистина тамъ въ чифлика. Колко незабравими дни срѣдъ красивата природа, дни на трудъ и весели другарски забави!

Въ опредѣления день всички орлета весели, съ свѣтнали отъ радостъ очи сме на сборното мѣсто. Съ нетѣрпение очакваме часа на трѣгването. Въ лицата на всички ни се чете готовността да поставимъ силитѣ си въ услуга на държавата. Найсетне строяваме се, походната колона трѣгва съ бодра крачка и съ пѣсень напушаме града.

Предъ насъ се вие бѣлия пѣтъ. Изминаваме километъръ, два, три... а после още единъ, два, три... Очитѣ шарятъ насамъ натамъ, не можемъ да се наравиме и нагледаме на разеленитѣ, плодородни полета, плодоветѣ по тѣхъ зрѣятъ, въ простора се носи пѣсенъта на чучулигата. Всичко е толкова хубаво, та нестѣщае умора отъ продължителния ходъ. Спускаме се въ малка долинчинка, преминаваме презъ гората, а когато погледитѣ ни съзиратъ сградитѣ на чифлика на полянка всрѣдъ гората, радостъ неволно ни обзема и съ викове и ура ги приветствуваме. И тукъ ни посрѣща пѣсенъта на птицитѣ, приветсвуватъ ни прохладнитѣ гори и плодороднитѣ ниви отвѣдъ тѣхъ, ниви на които носимъ въ помощъ нашия трудъ.

Настѣпва нощта. Следъ вкусната обща вечеря, събира ни веселото хоро и нашитѣ волни

пѣсни — това е нашата първа малка забава. Но умората скоро наддѣлява, смѣхътъ стихва, тихата молитва завѣршава деня.

Сутринта се събуждаме въ свѣтла, цѣлата огрѣна отъ слънцето стая. Въ засмѣната свежа утринъ ечи тржбата. Тя ни подканя къмъ бързо ставане, напомня ни за бранническия редъ въ нашия станъ. Облечени като истински станувачи, като истински пѣргави орлета се отправяме за чешмата. Измиваме се, а следъ малко гимнастика следва закуската, която ни преизпълня съ енергия и готовностъ за работа.

Строени въ колона съ мотички въ ржце, съ становата пѣсень на уста ние трѣгваме къмъ полето. Ето зеленчуковата градина е предъ насъ. Кратко упѣтване отъ началничката и агронома и мотичкитѣ съ бързина започватъ да работятъ. Умората не чувствуваме при мисълта, че този трудъ е скѣпъ и полезенъ за родното стопанство, при мисълта, че сме тѣй близо до плодната земя, че можемъ да съединимъ нашия трудъ съ нейното плодородие. Ободрявани отъ тия мисли, съ още по-голѣмъ устремъ продължаваме работата все напредъ изъ градината.

Вече е обѣдъ. Слънцето пече силно. Обръщаме се назадъ: колко е далечъ мѣстото кждето започнахме тази сутринъ. Рохкавата прѣстъ се чернѣе задъ насъ. Свирката прекратява работата и ние се отправяме къмъ близкитѣ дървета, кждето прекарваме обѣдната почивка.

Часоветѣ се ниятъ единъ следъ другъ неусетно. И слънцето преваля къмъ западъ. Залѣза заруменява. Бѣлитѣ кждрави обла-